

stor Uro, da de kom frem, er der for længst vendt No og Orden tilbage; Gendarmerikorpset virker jo nu kun som et Politikorps. Den ærede Krigsminister, hvis Udtalelse jeg har gennemlæst, har for nylig sagt i Folketinget, at egentlig vedkom denne Sag ham ikke. Jeg ved da ikke, hvorfor den ærede Krigsminister befatter sig med Ting, som egentlig ikke vedkomme ham. Han sagde med Hensyn til Gendarmerikorpset, at det ikke er ham nogen Fornøjelse at have dem paa sit Budget. Jeg giver ham for saa vidt Ret, som det, naar der er Tale om Udgifter til Forsvarsvæsenet, med Rette siges fra Modstandernes Side, at Udgifterne til Gendarmerikorpset ikke kunne henregnes til Udgifterne til Forsvarsvæsenet, men naar der staar i § 1 af den foreløbige Lov: „Ved Siden af de i Lov om Hærens Ordning af 6te Juli 1867 § 1 ommeldte Vaaben og Korps oprettes som Bestanddel af Hæren indtil videre et Gendarmerikorps“, saa er man dog nødt til at henregne Udgifterne til dette Korps til Militæruddgifterne, saa at den ærede Krigsminister virkelig bliver nødt til at have Korpsen paa sit Budget, saa længe han befatter sig saa meget med den Sag, som han gør. Ja, siger man saa, men det er nødvendigt, at vi have et andet Politii end det, den kommunale Forsorg staffer til Beje, det er ikke tilstrækkeligt, at der f. Eks. i Ringkøbing Amt med dets nogle og 80,000 Mennesker kun er 3 Politibetjente. Det er dog ikke mig bekendt, at det gif værre til i Ringkøbing Amt, da man kun havde de 3 Politibetjente, end nu. Det er nødvendigt, siger man, at sætte noget andet i Stedet, og saa længe det ikke sker, kunne vi ikke give Afkald paa den foreløbige Lov. Ja, der tror jeg, at vi gaa noget uden for vor Kompetence, naar vi saaledes i dette Ting ved at holde en foreløbig Lov tilbage ville øve et Tryk paa det andet Ting for at formaa det til at vedtage en Lov om Politiet. Det er meget muligt, at det er nødvendigt, at vi saa mere Politii — jeg skal ikke udtale mig derom, thi det ligger ikke for i dette Øjeblikket — men lad os behandle det Spørgsmaal frit! Lad Sagen gaa til Folketinget, og lad det gøre ved den, hvad det vil. Det er muligt, at Folketinget forkaster den foreløbige Lov, men er der Trang til mere Politii, kan der derefter forhandles med mere No derom. Jeg tror ikke, at det er i sin Orden, at det ene Ting ved Hjælp af foreløbige Love søger at udøve Pression paa det andet med Hensyn til, hvad der skal sættes i Stedet for dem. Lad begge Ting frit behandle Sagerne, og lad dem staa frit over for hinanden! Der

kan godt komme andre Tider, hvor Magten kan faa et andet Tyngdepunkt, end den for Tiden har. Jeg tror ikke, at dette Ting da vilde være tjent med, at det andet Ting bidrog til at opretholde foreløbige Love, allermindst naar det oven i Købet derved vilde udøve en Slags Pression. Jeg siger derfor: lad det Forslag gaa til fri Behandling i det andet Ting! Forkaster det andet Ting det, og er der da Trang til mere Politii, end de kommunale Myndigheder kunne staafe til Beje, enten fordi de mangle Myndighed eller Gyne til at opfylde deres Pligt, eller fordi man mener, at det er en for stor pekuniær Byrde for Kommunerne, saa maa Rigsdagen blive enig om en ny Politioordning, og det bliver den vel ogsaa.

Den ærede Krigsminister forbavsende mig for øvrigt noget ved sine Udtalelser om Gendarmerikorpset under Finanslovens 2den Behandling i det andet Ting. Han siger der i Folketingstidenden Sp. 2111 ff., at han antager, at selv de, der foreslaa, at Gendarmerne skulle nægtes, „gøre det med det stille Haab, at de dog alligevel vilde blive i Live“. Jeg skal ikke komme ind derpaa, da det blev imødegaaet i det andet Ting; det maatte jo ogsaa være deres Sag, som havde været med til at stille Forslaget, at imødegaa Ministeren paa dette Punkt. Men saa siger Krigsministeren — med den ærede Formands Tilladelse maa jeg maaste oplæse nogle Linier —: „Forholdet er det, at medens der ganske vist, da Korpsen blev oprettet, var meget forskellige Meninger om Gendarmerne fra to forskellige Sider, ogsaa ude blandt Befolkningen, tror jeg nu, at man kan sige, at der ikke findes mere populære Folk end Gendarmerne.“ (En Stemme: Hør!) Det ærede Medlem siger „Hør!“ Ja, de Herrer kende naturligvis Befolkningens Tanker i de Kredse, hvor de færdes, men vi andre, der maaste færdes i noget forskellige Kredse, have en helt anden Mening, og det forundrer mig noget, at navnlig den ærede Krigsminister, der selv er Syde, kan udtale sig saaledes. Han maa efter min Mening kun have lidet Kendskab til den iudste Befolkningssjæghed og Udholdenhed til at blive i en Tankegang, som den en Gang er kommen ind i, naar han kan tro, at Gendarmerne f. Eks. i Sylland ere de mest populære Folk, der eksistere! Nej, Befolkningen har ikke glemt Oprindelsen til dette Korps, at det er et Korps, der, hvorledes man end vil dømme om det, dog væsentlig stabtes for at være en Slags politifl Tugtemester over for den Side af Befolkningen, til hvilken den ærede Minister ikke hører. Det har den ikke glemt, og det glemmer den heller ikke; det kan den